

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4219010273
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Libantová Medvecká, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4219010273.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného K. U., pre prečin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona k § 156 odsek 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného K. U. proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 31.05.2021, sp. zn. 1T/50/2019, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 25. októbra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. U.
a, pretože nie je dôvodné.

z a m i e t

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Komárno (ďalej len súd I. stupňa) uznal obžalovaného K. U. (ďalej len obžalovaný) vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona k § 156 odsek 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa X. Y. XXXX v čase okolo XX.XX hodine v W., v bare L. nachádzajúcim sa na J. ulici, fyzicky napadol Ing. Z. Z., nar. X.X.XXXX takým spôsobom, že po predchádzajúcej hádke, ktorú vyprovokoval obžalovaný, využijúc, že sa poškodený nevie brániť, pretože sa nachádzal na zemi, kde zápasil s inou osobou, tak ho s hrubšou časťou zlomeného biliardového tága udrel zozadu do hlavy, pričom v ďalšom konaní mu zabránila presne nezistená osoba, v dôsledku útoku utrpel tržnú ranu v temnej časti hlavy s dobou práceneschopnosti od X.X.XXXX do XX.X.XXXX, pričom v obvyklom spôsobe života bol obmedzený na dobu v trvaní najmenej X dní.

Súd I. stupňa za to uložil obžalovanému podľa § 364 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona, za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona a zistiť príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu, ktorú podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil v trvaní 18 mesiacov.

Proti uvedenému rozsudku, v zákonnej lehote, podal odvolanie obžalovaný.

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že jeho odvolanie smeruje proti výroku o vine, treste, ako aj proti konaniu. Súd I. stupňa svojvoľne bez akéhokoľvek zákonného zmocnenia, či už akejkoľvek judikatúry NS SR vylúčil výpoveď svedka K. z verifikovania jeho výpovede ako celku. Považoval za potrebné podotknúť, že výpoveď zo dňa XX.XX.XXXX je zákonná a ako dôkaz prípustná. Najvyšší súd SR už vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že čítanie zápisníc z pred vznesenia obvinenia pre účely odstránenia rozporov postupom podľa § 264 ods. 1 Tr. por. je plne súladné s Trestným poriadkom, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Považoval za žiaduce poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí

súdov Slovenskej republiky 5/2017 rozhodnutie pod číslom 48, v ktorom okrem iného je uvedené „čo sa týka pritom použiteľnosti svedeckých výpovedí z prípravného konania v súdnom konaní, resp. teda celkovo ich významu z pohľadu rozhodovania súdu, je žiaduce poznamenať, že zápisnice o takých výsluchoch môžu byť pri splnení zákonných podmienok v priebehu súdneho konania čítané ako náhrada výpovede svedka na pojednávaní, pričom pokiaľ sa súd i obe strany - prokurátor a obvinený - zhodnú, že osobný výsluch svedka na pojednávaní nie je potrebný, môže byť takto čítaná opäť aj nekontradiktórne vykonaná kľúčová svedecká výpoveď, podstatná pre rozhodnutie o vine (v ostatných prípadoch musí byť podmienka kontradiktórnosti splnená, ak by malo byť rozhodnutie výlučne alebo v rozhodujúcej miere založené na dotknutej výpovedi). Druhou alternatívou mala byť možnosť také výpovede predložiť na odstránenie rozporov oproti skoršej vo veci vykonanej svedeckej výpovedi. Pokiaľ išlo o dovolaciemu súdu predloženú vec, tu boli obvinenou namietaní („uplácajúci“) svedkovia na hlavnom pojednávaní osobne vypočutí (a teda neboli ich skoršie výpovede čítané ako náhrada osobného výsluchu), a to za účasti obhajoby, keď bolo tejto zo strany plne umožnené uplatnenie jej procesných práv (právo na prístup k svedkom). Tieto výpovede, učené na hlavnom pojednávaní pri dodržaní zásady rovnosti zbraní a kontradiktórnosti boli následne podkladom pre vydané súdne rozhodnutie“. S poukazom na uvedené mal za to, že súd I. stupňa výrazným spôsobom pochybil, keď nevyhodnotil všetky výpovede, ktoré boli čítané postupom podľa § 264 Tr. por. v kontexte osobného výsluchu učeného na hlavnom pojednávaní a tým verifikoval vierohodnosť ako celok. V ďalšom poukázal na fotorekogníciu zo dňa XX.XX.XXXX, pri ktorej mala svedkyňa X. opoznať jeho osobu. Pred samotnou rekogníciou svedkyňa uviedla, že poškodeného udrela do „problémová“ osoba. Poukázal na ustanovenie § 126 ods. 1 Tr. por., z ktorého vyplýva, že k vykonaniu rekognície má byť opis osoby, ktorá sa má opoznať, pričom musí ísť o opis fyzický, teda napríklad vlasy, farba, tvar očí atď. Svedkyňa X. pred rekogníciou osobu mala opísať iba ako „problémovú“, pričom mala za to, že takýto opis nemôže byť následne ani len podkladom na vykonanie rekognície, nakoľko je ďalej nutné v prípade nevykonania rekognície „in natura“, ale podľa fotografií, aby sa predmetný fotoalbum zostavil z osôb, ktoré majú rovnaký, resp. podobný vzhľad, ako ho opísal svedok, ktorý osobu opoznával.

Čo sa týkalo znaleckého posudku znalca MUDr. R. P., tento sám mal ošetrovať poranenia poškodeného, pričom uvedený znalec je primárom oddelenia, kde mal byť ošetrovaný poškodený, pričom ako je zrejmé, znalec mal hodnotiť aj prípadné pochybenia lekárov v prípade vykonávania lekárskeho výkonu. Z daného nemohol plynúť záver o akejkoľvek nezaujatosti znalca.

Z argumentácie súdu I. stupňa nie je nijakým spôsobom zrejmé, ako mohol dospieť ku kvalifikovaniu trestného činu ako pokusu, ak nedošlo k dokonaniu a navyše, ak uviedol, že jeho konanie ani nevedlo k spôsobeniu následku. V prípade kvalifikovania predmetného trestného činu ako pokusu je nutné, aby páchatel smeroval svoje úmyselné konanie voči telesnej integrite poškodeného tak, aby boli naplnené obligatórne znaky skutkovej podstaty podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., avšak z nejakých okolností k dokonaniu trestného činu nedošlo.

V závere podaného odvolania navrhol dovolaciemu súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. prikázať súdu I. stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania, ktorým navrhol vyhovieť a v konečnom návrhu navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný pred odvolacím súdom doplnil písomné dôvody odvolania a poukázal na to, že deň po skutku išiel poškodený do baru a žiadal kamerové záznamy, ktoré mal viac dní u seba, pričom poškodený viackrát vyhľadal tak jeho, ako aj jeho otca s tým, že sa ich snažil ovplyvňovať. Uviedol, že nič nespáchal a poškodený ich neustále obťažoval po skutku.

Zástupkyňa krajského prokurátora k podanému odvolaniu obžalovaného uviedla, že rozsudok súdu I. stupňa považuje za zákonný a správny, nakoľko súd I. stupňa vykonal dostatočné dokazovanie, aby mohol vo veci rozhodnúť. S námietkami uvádzanými obžalovaným sa súd I. stupňa v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku vysporiadal. Aj skutočnosti uvádzané obžalovaným na verejnom zasadnutí boli už predmetom jeho vyjadrenia na hlavnom pojednávaní. Taktiež trest uložený súdom I. stupňa obžalovanému považovala za zákonný a uložený v zmysle zásad uvedených v § 34 Tr. zák. V konečnom návrhu zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, rešpektujúc zásadu zákazu „reformatio in peius“ - zákazu zmeny k horšiemu (pretože odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal prokurátor) a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd I. stupňa na základe zákonného a úplného dokazovania náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 odsek 10 Trestného poriadku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd I. stupňa v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, pretože pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 odsek 12 Trestného poriadku, preto na ne v podrobnostiach len poukazuje.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu sa odvolací súd plne stotožnil tak so skutkovými, ako aj právnymi závermi súdu I. stupňa. Vina obžalovaného zo žalovaného skutku bola jednoznačne preukázaná celým radom vo veci vykonaných dôkazov, ktoré súd I. stupňa hodnotil tak jednotlivo, ako aj ich súhrne a správne tak dospel k skutkovým a právnym záverom uvedeným v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Ani odvolací súd nemá dôvod spochybňovať skutkové a právne závery súdu I. stupňa, pretože tieto vychádzajú zo zákonných dôkazov, o ktorých nie je dôvod pochybovať. Aj keď obžalovaný odmietol vo veci vypovedať a v záverečnej reči pred súdom I. stupňa uviedol, že sa necíti byť vinným, jeho vinu mal aj odvolací súd za preukázanú výpoveďou svedkov, a to predovšetkým poškodeného Ing. Z. Z., svedkyne I. X., ako aj svedka L. K.. Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na všetky skutočnosti, o ktoré oprel svoje závery, ako aj to, prečo na tie ktoré výpovede prihliadal. Súd I. stupňa sa vysporiadal aj so skutočnosťou uvádzanou obžalovaným v písomných dôvodoch odvolania, a to ohľadom výpovede svedka K., pričom správne prihliadal len na výpovede uvedeného svedka, ktoré boli urobené po vznesení obvinenia. Na jeho výpoveď pred vznesením obvinenia nebolo možné prihliadať, a to hlavne z toho dôvodu, že nešlo o výpoveď svedka, ktorého výpoveď by nebolo možné opakovať po vznesení obvinenia a nešlo ani o neopakovateľný úkon. Súd I. stupňa teda správne vychádzal z výpovedí uvedeného svedka, ktoré boli urobené po vznesení obvinenia. Aj odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd I. stupňa, teda že obžalovaný sa dopustil konania kladeného mu za vinu tak, ako je uvedené v napadnutom rozsudku a že svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky tak prečinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., pretože sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle inému ublížiť na zdraví, pričom nedošlo k dokonaniu trestného činu a dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

Čo sa týka trestu ukladaného súdom I. stupňa obžalovanému, aj tento považoval odvolací súd za správny a zákonný, vychádzajúci z kritérií uvedených v ust. § 34 Tr. zák. Súd I. stupňa správne ukladal trest odňatia slobody podľa § 364 ods. 2 Tr. zák., keďže išlo o prísnejší trestný čin, ako je uvedený v § 156 ods. 1 Tr. zák. V prípade obžalovaného aj odvolací súd zistil len existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, a to

uvedenej v § 36 písm. j/ Tr. zák. a jednej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h/ Tr. zák., keďže obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a svojím konaním tak naplnil zákonné znaky dvoch trestných činov. Na základe toho bolo potrebné ukladať úhrnný trest odňatia slobody s tým, že vzhľadom na rovnaký pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd I. stupňa správne ukladal trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe 6 mesiacov až 3 roky. Aj odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu I. stupňa, že v prípade obžalovaného je postačujúci trest odňatia slobody na samej dolnej hranici v zákonom stanovenej trestnej sadzby, a že je postačujúce pôsobenie na neho trestom výchovným, a nie represívnym. Podmienečný trest odňatia slobody s určenou skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov je postačujúci na prevýchovu osoby obžalovaného.

S poukazom na všetky hore uvedené skutočnosti odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.